

بیانیه شماره ۱ شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر ایران سال ۱۳۹۳

کارگران!

اول ماه مه روز جهانی کارگر- ۱۱ اردیبهشت- فرا میرسد. روزی که نشانه‌ی لزوم اتحاد جهانی طبقه کارگر و رزم کارگران بر علیه طبقه‌ی سرمایه‌دار است؛ روزی که کارگران در سرتاسر دنیا فارغ از ملیت و نژاد و جنس و رنگ و دین و نوع شغل شان همگی یکصدا میشوند تا با صدای رسا اعلام کنند ما همگی کارگریم و طبقه‌ی کارگر است که تمام ثروت‌های مادی و معنوی موجود در دنیا را آفریده است، حال آنکه خود بهره‌ای اندک از آفریده‌ی خود میبرد. سرمایه‌داران با دم و دستگاه سیاسی و زور و قانون و مجلس و دولت و دستگاه قضایی و امنیتی و با حمایت‌های رسانه‌ای و فکری و آموزشی سعی میکنند باز هم ما را به استثمار بکشند و سودهای نجومی به جیب بزنند.

کارگران ایران!

امروزه ما در شرایطی فلاکت بار زندگی میکنیم. دستمزدهای چند برابر زیرخط فقر، مرحله‌ی دوم اجرای حذف یارانه‌ها، افزایش قیمت سوخت، فسادهای مالی گسترده، قراردادهای سفید امضا و موقت، شرکت‌های پیمانکاری، بیکاری و بیکارسازی‌های وسیع، تورم، گرانی، حقوق‌های معوقه، عدم وجود آزادی‌های اجتماعی و سیاسی، نداشتن حداقل‌های آزادی بیان، سرکوب اعتراضات کارگری، سرکوب فعالین و تشکل‌های کارگری، گسترش کار کودکان، تبعیض جنسیتی در کار و جامعه علیه زنان، نبود بیمه درمانی مناسب، عدم پوشش بیمه و قانون نیم بند کار در بسیاری از محیط‌های کار، نبودن ایمنی کار، فرسودگی جسمی و روحی ناشی از کار مفرط، نبودن امنیت شغلی، همه و همه حاکی از آن است که روز به روز سرمایه‌داری در ایران از هر جناح و جریانی که باشد، به کمک و همراهی سرمایه‌داری جهانی شرایط دشوار و دشوارتری را به ما تحمیل میکند و تنها پاسخ ما کارگران به این وضعیت، اعتراض‌های گسترده و دسته‌جمعی و تلاش برای متشکل شدن است.

کارگران!

تحریم اقتصادی سرمایه‌داری جهانی بیشترین فشارش را بر دوش ما کارگران انداخت و حالا نیز زد و بند و توافق‌های سرمایه‌داری ایران با همقطاران جهانی اش راه را برای اجرای سیاست‌های ضدکارگری بیشتر و اعمال فشار بیشتر بر ما می‌گشاید. نه در تحریم و قهر ظاهری شان و نه در این توافقشان، در هیچ کدام، منفعت ما کارگران برآورده نمیشود. راه ما و منفعت و نجات ما در دل بستن به هیچ کدام از جناح‌های سرمایه‌داری نیست. برای کارگران تفاوتی بین دولت‌های قبلی با دولت فعلی نیست؛ آنها تنها در ضدیت با کارگران و اکثریت جامعه و برآورده کردن منافع طبقه‌ی حاکم و کلیت طبقه‌ی سرمایه‌داری-که خود جزیی از آن هستند-با یکدیگر مسابقه میدهند. اینکه در مسابقات انتخاباتی داخل کشور و یا در دعوای قدرت و کشورهای سرمایه‌داری جهانی، کدام جناح یا جریانشان برنده میشود ممکن است در کم شدن اندک سود این یا آن جناح اثر بگذارد اما در هر صورت تنها نقطه‌ی مشترک ماجرا این است که سود آن به جیب سرمایه‌داری و دود آن به چشم همه‌ی کارگران میرود!

کارگران!

سرمایه‌داری ایران در یکی از اقدامات هماهنگ با سیاست‌های سرمایه‌داری جهانی و نهادهای مالی و سیاست‌های ضد کارگری، در سال‌های پیش، نخست، بخش ناچیزی از حاصل دسترنج ما که به صورت سوبسید(یارانه) بود، را به ما پرداخت کرد و در عوض به این بهانه هزینه‌های آب و گاز و برق و قیمت کالاها به سرعت بیشتر شد و باز هم ما متحمل ضرر شدیم و خودشان از آن سود بردند. حالا با نام مرحله دوم اجرای یارانه، همان مقدار اندک پول خودمان را دارند از ما پس میگیرند در حالی که قیمت‌ها چندین برابر افزایش یافته است. نرخ تورم بالای ۵۰ درصد و حتا مطابق نظر برخی منابع مستقل فراتر از ۱۰۰ درصد شده است و قیمت

در بسیاری اقلام مصرفی برای معیشت حداقلی به صورت سرسام آور بالا رفته و اینان با آن شورای عالی کارشان تنها با افزایش بیست و پنج درصدی موافقت میکنند در حالی که این رقم در حدود یک چهارم دستمزد معادل خط فقر است! هم، دستمزدمان را پایین نگه داشته اند و هم قیمت ها بالا رفته است.

ما تنها و تنها یک راه داریم. ما نمیتوانیم از سرمایه داری بخواهیم که دست از ماهیت سودپرستی و منافع خود بردارد؛ باید متحدانه علیه وضعیت موجود اعتراض کنیم. ما چاره ای نداریم جز اینکه از تجربه ی جهانی هم طبقه ای های خود بهره ببریم. تنها راه نجات ما، اعتراض و اعتصاب و اتحاد و تقویت و ایجاد تشکل های مستقل طبقاتی خودمان است. ما تنها به نیروی متحدانه ی تشکل های خودمان میتوانیم جلوی این سیل خانمان برانداز سود پرستی سرمایه داری و جلوی نابودی بیشتر خود و خانواده هایمان را بگیریم. در سال های اخیر تعدادی از کارگران و فعالین کارگری به همین منظور در جاهای مختلف کشور و در قالب تشکل های مختلف برای احقاق حق خود متشکل شده اند؛ آنها با پشت کردن به تشکل های حکومتی و خائن به کارگران، همانند شورای اسلامی کار و نهادهایی مثل خانه کارگر تصمیم گرفته اند به نیرو و خواست خود، تشکل های مستقل خود را ایجاد کنند. تعداد زیادی از این فعالان سرکوب و دربند شده اند. مادامی که تعداد و حجم اعتراضات کارگری و گسترش ایجاد تشکل های مستقل بیشتر و بیشتر نشود حاکمیت سرمایه داری میتواند به این اقدامات سرکوبگرانه خود ادامه دهد. اکنون ما موظفیم از کارگران و فعالین کارگری در بند حمایت کرده و خود نیز در محیط های کار و زندگی به اشکال مختلف و متناسب با شرایط محیط کار و زیست خودمان، دست به اعتراض و اعتصاب بزنیم و هیچ لحظه ای دست از این فکر و اقدام برنداریم که چاره ی رهایی ما از این اوضاع نکبت بار تنها و تنها اعتراض جمعی و مهم تر از هر اقدامی، متشکل شدن است.

عموم مردم تحت استثمار و فشار!

ما همگی، کارگرانی هستیم که برای امرار معاش خود چاره ای جز فروش نیروی کارمان نداریم و در رسته ها و انواع شغل های مختلف در حال استثمار شدنیم و سرمایه داری، انگل وار حاصل دسترنج ما را تصاحب میکند. کارگران در محیط های مختلف کاری چه به عنوان معلم در مدرسه و چه پرستار و بهیار در بیمارستان، کارگران در کارهای خدماتی چه خدمات عمومی و چه امور خدماتی دیگر، کارگران شاغل در نظافت، تعمیرات و کارگران در کارخانه ها، معادن، بخش کشاورزی، ارزاق، بخش حمل و نقل، بخش توزیع و فروش، کارگران شاغل در زمینه های ساختمان و یا عمرانی، کارمندان شرکت ها، کارمندان فروشگاه ها، زنان خانه دار، کارگرانی که در منازل به تولید سفارشات کارفرمایان مشغولند، کارگرانی که در بخش های مختلف تولیدات فکری-هنری-فنی و یا در زمینه های رایانه ای و برنامه نویسی و یا خدمات فنی-مهندسی مشغول فروش نیروی کار و امرار معاش هستند، انواع و اقسام کارگرانی که به فروش نیروی جسمی و فکریشان مشغولند، کارگران بیکار، بازنشستگان، کارگران فصلی و کارگران پروژه ای، همه و همه حلقه های زنجیر تولید در نظام سرمایه داری و همگی بخشی از طبقه ی کارگر و تحت استثمار هستند؛ ما تشکیل دهندگان طبقه ی مولد کارگر هستیم و باید هر چه بیشتر متشکل و متحد شویم و اعتراضات متحدانه ی خود را برای تغییر در اوضاع فلاکت بار کنونی و از آن مهم تر برای براندازی و محو مناسبات طبقاتی به کار بندیم.

کارگران ایران!

ما در روز جهانی کارگر، همگام و همزمان و متحد با سایر کارگران در دیگر کشورها، به نشانه ی اعتراض به وضعیت موجود و این فقر و فلاکت تحمیل شده بر خود، در محیط های زندگی و کار خود، گرد هم میآییم و علاوه بر بحث و صحبت در مورد اوضاع خود و راه نجات مان، این روز را به روز اعتراض های هر چه گسترده تر علیه سرمایه داری تبدیل میکنیم.

شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر در ایران، ضمن تبریک اول ماه مه- ۱۱ اردیبهشت- روز جهانی کارگر به تمامی کارگران ایران و جهان، از تمامی کارگران و فعالان، جمع های کارگری و تشکل های

کارگری مستقل دعوت مینماید با برگزاری هر چه متحدانه و با شکوه تر مراسم های روز جهانی کارگر در نقاط مختلف و در محیط های مختلف کار و زیست و در خیابان ها و شهرها و یا به اشکال ممکن و به تناسب توازن قوا، این روز را به روز جشن و پایکوبی کارگران و از سویی اعتراض علیه اوضاع موجود و دعوت و تبلیغ برای تشکل یابی مستقل کارگری نمایند.

ما از کارگران می خواهیم نسبت به برپایی جشن های مستقل و اعتراضات جمعی در روز جهانی کارگر تلاش خود را به کار ببندند و در صورتی که در هرکدام از مراسمات حکومتی و یا خانه ی کارگر و یا شوراهای اسلامی شرکت میکنند اقدام به طرح مطالبات کارگران و روشنگری علیه ابزارها و تشکل های حکومتی نمایند و این مراسم ها را به نفع مطالبات و شعارهای طبقاتی و کارگری و به فضایی برای افشای تمامی جناح های سرمایه داری بدل کنند.

همچنین اعلام میکنیم که چنانچه کارگران، فعالان و تشکل های کارگری مایلند برنامه های خود را از طریق شورا به اطلاع عموم برسانند لازم است حداکثر تا ۴۸ ساعت پس از انتشار این بیانیه، به ما اطلاع دهند.

"شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگرایران"، مطابق سنت هر ساله ی خود، پنج مطالبه ی برجسته و اساسی کارگری را برای طرح و تبلیغ در میان کارگران و فعالان کارگری به شرح زیر اعلام میدارد؛ ما از تمامی کارگران، تشکل های مستقل، جمع های کارگری و از تمامی جریانات حامی طبقه ی کارگر و رسانه های مختلف می خواهیم که در نشر و تبلیغ بیانیه ای شورا و به ویژه بند های پنج گانه زیر تلاش خود را به کار بندند:

۱- حداقل دستمزدهای یک چهارم زیر خط فقر، چیزی جز تحمیل زورمندانه ی مرگ بر زندگی کارگران نیست. افزایش دستمزد با توهم به دولت سرمایه داری و انتظار بخشش از سوی سرمایه داران و یا از طریق سه جانبه گرایی حاصل نمیشود بلکه تنها به نیروی طبقاتی و متشکل کارگران قابل دستیابی است؛ ما خواهان اعتراض های گسترده و متحد کارگران در نقاط مختلف کشور برای اعمال فشار بر کارفرمایان و دولت سرمایه داران جهت افزایش فوری دستمزد های سال ۹۳ به مقدار اعلام شده توسط کارگران و تشکل های مستقل- یعنی حداقل دو میلیون تومان در ماه - هستیم.

۲- قراردادهای موقت و سفید امضا، موج بیکار سازی و اخراج و تعدیل، شرکت های واسط و پیمانکاری، فساد های مالی گسترده که تماما از جیب ما کارگران آب میخورد، خارج بودن صندوق تامین اجتماعی از کنترل کامل کارگران، عدم امنیت شغلی و نبود ایمنی کار، حقوق های معوقه، مرحله ی دوم حذف یارانه ها، افزایش قیمت سوخت، افزایش سرسام آور قیمت کالاهای مصرفی و تورم افسار گسیخته ی روزافزون، عدم وجود یا ناچیز بودن تعداد کارگران تحت پوشش بیمه و یا ناکارآمدی بیمه های درمانی، ناکافی بودن حقوق بازنشستگان، علم کردن طرح استاد-شاگردی، تحریم و یا توافق حکومت های سرمایه داری، همه و همه افزایش فقر و فلاکت برای ما کارگران است و ما باید با شکل های ممکن و مختلف اعتراض و با نیروی متحدانه علیه آن دست به مبارزه بزنیم.

۳- کارگران ایران، میدانند که تمامی جناح های سرمایه داری و دولت های پیشین و دولت کنونی چه اصلاح طلب و چه اصولگرا، چه دولت رفسنجانی، چه خاتمی و یا احمدی نژاد و چه دولت حسن روحانی و نیز قدرت های و یا دولت های سرمایه داری جهانی، اعم از آمریکا و چین و اروپا و روسیه و ... همگی بر ضد منافع طبقاتی کارگری هستند. این جناح ها با تحمیل فقر بیشتر و سرکوب ما، و یا در سطح جهانی با جنگ افروزی برای خود سود بیشتر و برای ما فلاکت مفرط می خواهند. ما اعلام میداریم که راه ما تنها در نبرد با تمامی این جناح ها و دولت های داخلی و جهانی سرمایه بوده و خواهد بود. ما کارگران ایران ضمن اعلام حمایت از کارگران مهاجر در ایران - از جمله کارگران افغانی- و ضمن اعلام همبستگی با کارگران دیگر

کشورها اعلام میکنند که یگانه راه دستیابی ما به خواسته هایمان تشکل یابی طبقاتی و ایجاد تشکل های مستقل از کارفرمایان و دولت - و در شکل اعلامی آن ایجاد شوراهای مستقل کارگری- و نیز سایر سازمانیابی های لازم در انواع اشکال و درجات و اتحاد داخلی و جهانی طبقه ی کارگر علیه نظام سرمایه داری است.

۴- کارگران و فعالان کارگری بسیاری برای دفاع از حقوق کارگری و برای دفاع از حق متشکل شدن کارگران، در زندان های نظام سرمایه داری در بند هستند. ما کارگران ضمن مداخله و تلاش برای حمایت های جمعی از این کارگران، خواهان آزادی فوری و بی قید شرط تمامی زندانیان سیاسی و عقیدتی و به ویژه کارگران و فعالان کارگری همچون رسول بدای، شاهرخ زمانی، بهنام ابراهیم زاده ؛ رضا شهابی، یوسف آخرابات، محمد مولانابی، محمد جراحی، واحد سیده و خواهان لغو تمامی احکام صادره علیه دیگر فعالین کارگری میباشیم. ما کارگران بعلاوه سرکوب اخیر زندانیان سیاسی در بند ۳۵۰ زندان اوین را شدیداً محکوم کرده و با تمامی زندانیان سیاسی و عقیدتی و خانواده هایشان اعلام همبستگی میکنیم.

۵- ما خواهان تلاش هر چه بیشتر برای لغو فوری تبعیض های جنسیتی علیه زنان و تلاش برای لغو کار کودکان هستیم و همبستگی خود را با جنبش های اجتماعی حقوق زنان، حقوق کودکان و جنبش دانشجویی که متحدین جنبش کارگری هستند، اعلام میکنیم. ما قویاً تاکید میکنیم که ما کارگران تنها و تنها به نیروی متحدانه ی خود و با ایجاد تشکل های مستقل طبقاتی خود قادر خواهیم بود به اهداف خود و از جمله خواسته های فوق دست یابیم. به همین منظور و برای کسب مطالباتمان، اعلام میکنیم که ما کارگران برای تقویت و ایجاد تشکل های مستقل از دولت و کارفرما -به ویژه شوراهای مستقل کارگری-، آزادی بیان، حق تحزب، حق اعتراض و اعتصاب، و در راستای مبارزه ی جمعی و متشکل برای لغو حکم اعدام و آزادی بی قید و شرط برای تجمع و جشن و یا اعتراض و گردهمایی از جمله آزادی بی قید و شرط برای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر هرگز از پا نخواهیم نشست.

زنده باد همبستگی طبقاتی کارگران جهان
زنده باد اول ماه مه - ۱۱ اردیبهشت- روز جهانی کارگر
پیش به سوی ایجاد شوراهای مستقل کارگری

شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر ایران- سال ۹۳
۸-۲-۱۳۹۳

1may1393@gmail.com